

vi jo, at der ikke stemmes over Motiveringer, eller Motiver, men over Forslag, og efter Forslaget er det klart, at den høitærede Minister ikke vilde være forhindret i at fortsætte med Affortningerne. Det vil han heller ikke være ved Forslaget, som det er i Nar, og altsaa tror jeg, at i den Henseende staa Forslagene lige. Dernæst omtalte den ærede daværende Ordfører de særlige Resolutioner, som Kongen hidtil har udstedt, gaaende ud paa Indrettelsen af nye Kald indenfor de enkelte Sognemenigheder. Vilde nu den ærede Minister være bleven forhindret i fremdeles at udvirke saadanne Resolutioner efter Forslaget i Fjor? Jeg paastaar det. Modsatte, og jeg troer, at Ingen vilde kunne faae Andet ud af det, end at Ministeriet ved Igl. Resolution kunde blive ved som hidtil at oprette nye Kald indenfor samme Menigheder; thi det maa ikke glemmes, at de 25,000 Kr., der foresloges inddragne, vedrørte ikke de Embedsaffættelser, der foretages indenfor de enkelte Menigheder, thi i disse Tilfælde bleve, der slet Intet inddraget. Altsaa ser man, at i saa Henseende var Forslaget i Fjor lige godt og lige ringe i Sammenligning med det i Nar. Hvad der søgtes opnaaet ved Forslaget i Fjor, vil ogsaa fuldstændig blive naaet ved Forslaget i Nar. De to Mlemper ved Forslaget i Fjor, at det ikke forhindrede Affortning, og de Igl. Resolutioner, ere ogsaa tilstede i Nar, men hoad man vil naae i Nar, er, at der uden Rigsdagens Samtykke ikke kan raades over de Midler, der ved Afdrag i de større Præstefalds Indtægter midlertidig ere inddragne under Stiftsmidlerne, saaledes som Forslagets første Punktum lyder. Man vil altsaa naae — og deri er der jo fuld Overensstemmelse mellem den ærede Ordfører for i Nar og den ærede Minister, — at der ikke ved almindelige Bestemmelser raades over de inddragne Midler. Det har den ærede Minister givet sin Tilslutning til overfor den ærede Ordfører; altsaa deri er der fuld Overensstemmelse. Jeg gaa da nu nok se den Minister, som, hvis dette Forslag vedtages, vilde give sig til at raade over de inddragne Midler, uagtet der mellem den ærede Ordfører og den ærede Minister er fuld Overensstemmelse om Opfattelsen af Forslagets første Punktum. Men saa kommer det sidste ulykkelige Punktum, som jo endogstaa har bragt Østiften herind. Det lyder saaledes: „Dermed sker dog ingen Indskænkning i den Kongen efter hidtil gjældende Regler tilkommende Ret“. Hvad er det for en Ret, Kongen hidtil har haat eller har brugt? Den sidste ærede Taler bemærkede, og deri er jeg fuldstændig enig med ham, at Berettigelsen af disse kongelige Resolutioner have ingenstunde fundet Anerkjendelse fra selve Rigsdagen, men hvad er det altsaa for en Ret, Kongen hidtil har haat eller har brugt? Det er ingen anden end den, at han ved kongelig Resolution har oprettet disse indenfor hver enkelt Menighed liggende nye Kald.

Denne Ret vilde han, saaledes som jeg tidligere har oplyst, beholde efter Forslaget i Fjor, og den vil han fremdeles beholde efter Forslaget i Nar. Denne Raadighed vil intet af Forslagene hindre ham i at udøve indenfor de enkelte Kald, men om det er rigtigt, at han har denne Ret eller ikke, derom tales der ikke. Jeg er enig med den ærede sidste Taler i, at Rigsdagen aldrig har anerkjendt den, men faktisk er det, at siden 1849 og indtil for et Par Nar siden er der oprettet ikke mindre end 49 Kald indenfor Sognemenighederne med særlig kongelig Resolution. Det er faktisk. Det er den Ret, Kongen har udøvet, og at man ikke her ved Finantsloven, hverken ved Forslaget i Fjor eller det i Nar, kan beskjære denne Ret, er ligesaa faktisk. Altsaa i det Stykke er og bliver Forholdet det samme, og det kan ikke være nogen anden end denne Ret, som sidste Punktum omtaler, thi anden Ret har Kongen ikke brugt. Dertil kommer jo imidlertid Affortningerne, som systematisk ere foregaaede i de sidste Nar, og som ere gjorte i Kraft af den samme Ret, men med Hensyn til hvilke der dog vistnok kan være stor Tvivl, om de ere berettigede. Jeg skal bemærke, uden dog at komme dybere ind derpaa, at jeg tvivler paa, at det System, som den høitærede Minister har anvendt overfor Affortningerne, er fuldt rigtigt, at det er i alt Fald meget tvivlsomt, og jeg skal bestyrke det dermed, at indtil den 10de December 1875 var der ikke foregaaet nogen saadan almindelig Affortning. Den 10de December 1875 foreslog den høitærede Minister den første Affortning. Før den Tid er det mig vel bekjendt, at der den 2den December 1857 blev paalagt tvende Kald i Solland-Falsters Stift, Vesterborg-Birket og Horslunde-Nordlunde, at udrede til Stiftsmidlerne en vis Sum i Hvede og Byg; men det er mig ligesaa bekjendt, at de to Kald havde i Forveien givet disse Bidrag til Skolevæsenet ifølge en kongelig Resolution af 1825, da har altsaa den enevældige Konge henlagt disse Midler til Skolevæsenet, nu forandredes det til, at de droges ind under Stiftsmidlerne, men de hørte altsaa strengt taget, da han inddrog dem, ikke under de præstelige Midler til disse Kald. Jeg tror derfor, at denne Ret, nemlig med Hensyn til den systematiske Affortning, som den ærede Minister har brugt i de sidste Nar, savner Begrundelse i den tidligere Praxis, hvorimod den før omtalte Ret, der er udøvet gennem de kongelige Resolutioner, er brugt meget hyppig, nemlig i 49 Tilfælde siden 1849, og den er bleven taalt af den danske Rigsdag, om man end ikke har anerkjendt den. Det er denne Ret og ikke nogen anden, der kan være Tale om i det sidste Punktum; thi der er ikke brugt nogen anden Ret, og følgelig kan der ikke være Tale om noget andet. Jeg tror derfor, at, naar man ser ganske rolig og lidenskabsløst paa Forslaget, er det lige godt og lige slet i Fjor og i Nar. Jeg havde ganske vist ventet et meget